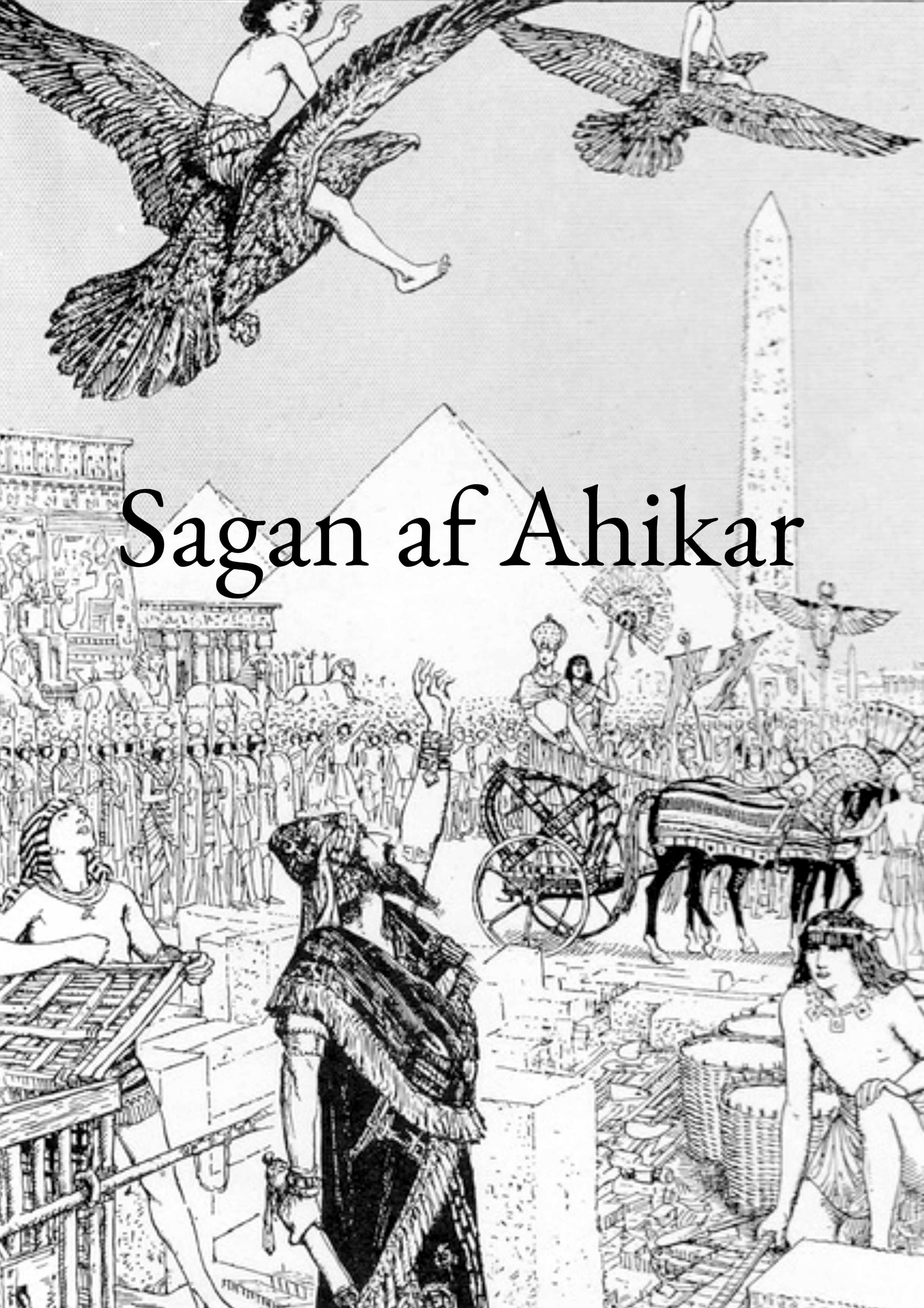


Sagan af Ahikar

INNGANGUR

Við höfum í Sagan af Ahikar eina af elstu heimildum mannlegrar hugsunar og visku. Áhrif þess má rekja í gegnum þjóðsögur margra, þar á meðal Kóraninn og Gamla og Nýja testamentið.

Mósaík sem fannst í Treves í Þýskalandi sýndi meðal vitra manna heimsins persónu Ahikar. Hér er litrík saga hans.

Dagsetning þessarar sögu hefur verið efni í líflegar umræður. Fræðimenn sögðu loksins frá því um fyrstu öldina þegar sannað var að það væri rangt með því að upprunalega sagan kom upp á arameíska papýrus frá 500 f.Kr. meðal rústanna Elephantine.

Sagan er augljóslega skáldskapur en ekki saga. Reyndar getur lesandinn kynnt sér á aukasíðum Arabian Nights. Hún er snilldarlega skrifuð og frásögnin sem er full af hasar, fróðleik og þröngri undankomu heldur athyglinni til hins síðasta. Frelsi ímyndunaraflsins er dýrmætasta eign rithöfundarins.

Ritið skiptir sér í fjóra áfanga: (1) Frásögnin; (2) The Teaching (merkileg röð Orðskviða); (3) Ferðin til Egyptalands; (4) Líkingarnar eða dæmisögurnar (sem Ahikar lýkur menntun villandi frænda síns með).

KAFLI 1

Ahikar, stórvezír Assýríu, á 60 eiginkonur en það hlýtur að eiga engan son. Þess vegna ættleiðir hann frænda sinn. Hann troðar honum meira af visku og þekkingu en brauði og vatni.
1 Sagan af Haiqâr fróða, vezír Sanheríbs konungs, og Nadan, systursoni Haiqârs spekings.
2Vesír var á dögum Sanheríbs konungs, sonar Sarhadum, konungs Assýríu og Níníve, vitur maður að nafni Haiqâr, og hann var vezír Sanheríbs konungs.
3 Hann átti gott, auð og mikið, og hann var hagleikur, vitur, heimspekingur, að fróðleik, áliti og stjórnarfari, og hann hafði átt sextíu konur og reist kastala fyrir hverja þeirra.
4 En með öllu eignaðist hann ekkert barn. þessara kvenna, sem gætu verið erfingi hans.
5 Og hann varð mjög hryggur vegna þessa, og einn dag safnaði hann saman stjörnuspekingunum og lærðu mönnum og galdramönnum og skýrði þeim frá ástandi sínu og ófrjósemi sinni.
6 Og þeir sögðu við hann: "Far þú og fórn guðunum og biðjið þá, að þeir megi sjá þér fyrir dreng."
7 Og hann gjörði eins og þeir sögðu honum og færði skurðgoðunum fórnir, bað þá og grátbað þá með beiðni og ákalli.
8 Og þeir svöruðu honum ekki einu orði. Og hann fór burt hryggur og niðurdreginn og fór með sársauka í hjarta sínu.
9 Og hann sneri aftur og grátbað hinn hæsta Guð og trúði, bað hann með brennandi hug í hjarta sínu og sagði:
‚Ó hæsti Guð, skapari himins og jarðar, skapari alls skapaðs hluta!
10 Ég bið þig að gefa mér svein, að ég megi hugga mig við hann, að hann sé við heiði mína, að hann loki augunum og grafi mig.'
11 Þá kom rödd til hans, sem sagði: ‚Svo sem þú hefur fyrst og fremst reitt þig á útskornar líkneski og fært þeim fórnir, þess vegna skalt þú vera barnlaus alla ævi.
12 En tak þú Nadan systurson þinn og gjör hann að barni þínu og kenn honum lærdóm þinn og góða ræktun, og við dauða þinn skal hann jarða þig.'
13 Því næst tók hann Nadan systurson sinn, sem var lítill á brjósti. Og hann framseldi hann átta votfóstrur, að þær gætu brætt hann og ala hann upp.
14 Og þeir ólu hann upp með góðum mat og ljúfri þjálfun og silkiklæðnaði og purpura og rauðum. Og hann sat á legubekkjum úr silki.
15 Og þegar Nadan varð stór og gekk, skaust upp eins og hátt sedrusvið, kenndi hann honum góða siði og skrift og vísindi og heimspeki.
16 Og eftir marga daga leit Sanherib konungur á Haiqâr og sá, að hann var orðinn mjög gamall, og enn fremur sagði hann við hann.
17 'Ó, virðulegi vinur minn, kunnáttumaður, traustur, vitur, landstjóri, ritari, vezír minn, kanslari minn og forstjóri; sannlega ert þú orðinn mjög gamall og árþunginn; og brottför þín úr þessum heimi hlýtur að vera í nánd.
18 Seg mér, hver á eftir þér sæti í þjónustu minni.' Og Haiqâr sagði við hann: „Ó, herra minn, megi höfuð þitt lifa að eilífu! Þar er Nadan systursonur minn, ég hef gert hann að barni mínu.
19 Og ég hefi alið hann upp og kennt honum speki mína og þekkingu.'
20 Og konungur sagði við hann: 'Ó Haiqâr! komdu með hann til mín, að ég megi sjá hann, og ef ég finn hann hæfan, þá settu hann í þinn stað; og þú skalt fara þína leið, til að hvíla þig og lifa það sem eftir er af lífi þínu í ljúfri hvíld.'
21 Síðan fór Haiqâr og bar fram Nadan systurson sinn. Og hann sýndi virðingu og óskaði honum krafts og heiðurs.
22 Og hann leit á hann og dáðist að honum og gladdist yfir honum og sagði við Haiqâr: 'Er þetta sonur þinn, ó Haiqâr? Ég bið Guð að varðveita hann. Og eins og þú hefur þjónað mér og föður mínum Sarhadum, svo megi þessi drengur þinn þjóna mér og uppfylla skuldbindingar mínar, þarfir mínar og viðskipti, svo að ég megi heiðra hann og gera hann voldugan fyrir þínar sakir.'
23 Og Haiqâr hlýddi konungi og sagði við hann: ‚Megi höfuð þitt lifa, herra minn konungur, að eilífu! Ég bið þig um að vera þolinmóður við drenginn minn Nadan og fyrirgefa mistök hans, svo að hann megi þjóna þér sem hæfir.'
24 Þá sór konungr honum, at hann skyldi gera hann hinn mesta yndælda sinna ok valdamesta vina sinna, ok vera með honum í allri virðingu og virðingu. Og hann kyssti hendur hans og kvaddi hann.
25 Og hann tók Nadan. systursonur hans með honum og setti hann í stofu og fór að kenna honum nótt og dag þar

til hann hafði troðið honum visku og þekkingu meira en brauði og vatni.

KAFLI 2

"Aumingja Richards almanak" frá fornum dögum. Ódauðleg fyrirmæli um mannlega hegðun varðandi peninga, konur, klæðaburð, viðskipti, vini. Sérstaklega áhugaverð spakmæli er að finna í versum 12, 17, 23, 37, 45, 47. Berðu vers 63 saman við sumt af tortryggni nútímans.

1 Þannig kenndi hann honum og sagði: ‚Ó, sonur minn! heyrðu ræðu mína og fylgdu ráðum mínum og mundu það sem ég segi.
2 Ó sonur minn! ef þú heyrir orð, þá deyja það í hjarta þínu og opinbera það ekki öðrum, svo að það verði ekki að lifandi kolum og brenni tungu þína og veldur sársauka í líkama þínum, og þú hljótir smán og verðið til skammar fyrir Guði og maður.
3 Ó, sonur minn! Ef þú hefur heyrt frétt, þá dreift henni ekki; og ef þú hefur séð eitthvað, segðu það ekki.
4 Ó sonur minn! auðveldu mælsku þína fyrir hlustandann og flýttu þér ekki að svara.
5 Ó sonur minn! Þegar þú hefur heyrt eitthvað, leyndu því ekki.
6 Ó, sonur minn! leysið ekki innsiglaðan hnút, leysi hann ekki, og innsiglið ekki lausan hnút.
7 Ó sonur minn! girnast ekki ytri fegurð, því að hún dvínar og hverfur, en heiðursminning varir að eilífu.
8 Ó sonur minn! lát ekki kjánalega konu blekkja þig með tali sínu, svo að þú deyir ekki hinn ömurlegasta dauðdaga, og flækir þig í netið, þar til þú ert fastur.
9 Ó, sonur minn! þrá ekki konu, rúmföst í kjól og smyrsl, sem er fyrirlitleg og kjánaleg í sál sinni. Vei þér, ef þú gefur henni eitthvað, sem þitt er, eða felur henni það, sem í þinni hendi er, og hún tælir þig til syndar, og Guð reiðist þér.
10 Ó, sonur minn! Vertu ekki eins og möndlutréð, því að það ber lauf á undan öllum trjánum og ætan ávöxt eftir þau öll, heldur vertu eins og mórberjatréð, sem ber ætan ávöxt á undan öllum trjánum og lauf eftir þeim öllum.
11 Ó sonur minn! beygðu höfuð þitt lágt og mildaðu rödd þína og vertu kurteis og gakktu á beinum vegi og vertu ekki heimskur. Og hef ekki upp raust þína, þegar þú hlærð, því að ef það væri með hárri röddu sem hús væri byggt, myndi asninn byggja mörg hús á hverjum degi. og ef það væri af krafti sem plógurinn væri rekinn, yrði plógurinn aldrei fjarlægður undan herðum úlfaldanna.
12 Ó, sonur! það er betra að taka steina af með viturum manni en að drekka vín með sorgmæddum manni.
13 Ó sonur minn! Hellið víni þínu á gröf réttlátra og drekk ekki með fáfróðum og fyrirlitlegum mönnum.
14 Ó, sonur minn! Fylgstu með vitrum mönnum, sem óttast Guð og eru eins og þeir, og farið ekki nærri fáfróðum, svo að þú verðir honum ekki líkur og lærir vegu hans.
15 Ó sonur minn! þegar þú hefir eignazt þér félaga eða vin, þá reyndu hann, og gerðu hann síðan að félaga og vini; og lofaðu hann ekki án réttarhalds; og spill ekki tali þínu með manni sem skortir visku.
16 Ó, sonur minn! meðan skór stendur á fæti þínum, gakktu með hann á þyrnunum, og búðu til veg fyrir son þinn, heimili þitt og börn þín, og stráðu skip þitt áður en það fer á sjóinn og öldurnar og sekkur og getur hann ekki vistuð.
17 Ó, sonur minn! ef ríki maðurinn etur snák, þá segja þeir: "Það er af visku hans," og ef fátækur maður etur það, segir fólkið: "Af hungri hans."
18 Ó, sonur minn! hann sættir sig við daglegt brauð og eigur þínar og girnast ekki það sem annars er.
19 Ó, sonur minn! Vertu ekki náungi heimskingjans og etið ekki brauð með honum og gleðst ekki yfir hörmungum nágranna þinna. Ef óvinur þinn misgjörðir þér, sýndu honum góðvild.
20 Ó, sonur minn! maður sem óttast Guð, þú óttast hann og heiðrar hann.
21 Ó sonur minn! hinn fáfróði fellur og hrasar, og vitringurinn, þótt hann hrasi, þá hristist hann ekki, og þótt hann detti, stendur hann upp fljótt, og ef hann er veikur, getur hann séð um líf sitt. En hvað varðar fáfróðan, heimskan mann, fyrir sjúkdóm hans er ekkert lyf.
22 Ó sonur minn! Ef maður nálgast þig, sem er óæðri þér, farðu fram á móti honum og haltu áfram, og ef hann getur ekki endurgoldið þér, mun Drottinn hans endurgjalda þér fyrir hann.
23 Ó sonur minn! Forðastu ekki að berja son þinn, því að tjöldun sonar þíns er eins og áburður í garðinn og eins og að binda munninn á veski, og eins og að tjóðra skepnur og eins og að grenja dyrnar.
24 Ó sonur minn! Haltu syni þínum frá illsku og kenn honum siði áður en hann gerir uppreisn gegn þér og kemur þér í vanvirðingu meðal fólksins og þú hengir höfði þínu á strætum og söfnuðum og þér verður refsað fyrir illsku verka hans.
25 Ó sonur minn! fá þér feitan uxa með yfirhúð og asna mikinn með klaufir, og eignast ekki uxa með stór horn, eignast ekki vin við vandræðalegan mann, eignast ekki þrælgóður né þjófna ambátt fyrir allt sem þú drýgir. þeim munu þeir eyðileggja.
26 Ó, sonur minn! Foreldrar þínir skulu ekki bölva þér, og Drottinn hafi velþóknun á þeim. Því að sagt hefur verið: "Sá sem fyrirlítur föður sinn eða móður sína, láti hann deyja dauðann (ég meina dauða syndarinnar); og sá sem heiðrar foreldra sína mun lengja daga sína og líf og sjá allt sem gott er. "
27 Ó, sonur minn! Gangið ekki á veginum án vopna, því að þú veist ekki hvenær óvinurinn mætir þér, svo að þú sért viðbúinn honum.
28 Ó, sonur minn! Vertu ekki eins og beru, lauflausu tré sem ekki vex, heldur vertu eins og tré þakið laufblöðum sínum og greinum. því að sá maður, sem hvorki á konu né börn, er til skammar í heiminum og er hataður af þeim, eins og lauflaust og ávaxtalaust tré.
29 Ó, sonur minn! Vertu eins og frjósamt tré við veginn, hvers ávöxtur er etinn af öllum, sem þar um fara, og dýr eyðimerkurinnar hvíla sig í skugga þess og eta af laufblöðunum.

30 Ó, sonur minn! sérhver kind sem villast af vegi sínum og félagar verða að æti fyrir úlfinn.
31 Ó sonur minn! segðu ekki: "Herra minn er heimskingi og ég er vitur," og segðu ekki frá fáfræði og heimsku, svo að þú verðir ekki fyrirlitinn af honum.
32 Ó sonur minn! Vertu ekki einn af þeim þjónum, sem herrar þeirra segja við: "Far þú frá oss," heldur vertu einn af þeim, sem þeir segja við: "Nálægstu og nálgaðust okkur."
33 Ó sonur minn! strjúktu ekki við þræl þinn í viðurvist félaga hans, því að þú veist ekki hver þeirra mun verða þér dýrmætastur að lokum.
34 Ó, sonur minn! Vertu ekki hræddur við Drottin þinn, sem skapaði þig, svo að hann þegi ekki við þig.
35 Ó, sonur minn! gjörðu mál þitt fagra og sættu tungu þína; og leyfðu ekki félaga þínum að stíga á þig fótinn, svo að hann stígi ekki aftur á brjóst þitt.
36 Ó, sonur minn! ef þú berð vitran mann með viskuorði, mun það leynast í brjósti hans eins og lúmsk skömm; en ef þú dregur hinn fáfróða með priki mun hann hvorki skilja né heyra.
37 Ó, sonur minn! ef þú sendir vitur mann eftir þörfum þínum, þá gefðu honum ekki margar fyrirskipanir, því að hann mun gera viðskipti þín eins og þú vilt, og ef þú sendir heimskingja, þá skipaðu honum ekki, heldur farðu sjálfur og stundaðu viðskipti þín, því að ef þú sendir heimskingja. skipaðu honum, hann mun ekki gera það sem þú vilt. Ef þeir senda þig í viðskipti, flýttu þér að uppfylla það fljótt.
38 Ó, sonur minn! gerðu ekki óvin mannsins sterkari en þú sjálfur, því að hann mun taka mál þitt og hefna sín á þér.
39 Ó, sonur minn! Prófaðu son þinn og þjón þinn áður en þú felur þeim eigur þínar, svo að þeir komist ekki á brott með þeim. því að sá sem fulla hönd hefir er kallaður vitur, þótt heimskur og fáfróður sé, og sá sem hefur tóma hönd er kallaður fátækur, fáfróður, þótt hann sé höfðingi spekinganna.
40 Ó, sonur minn! Ég hef borðað ristil og gleypt aló, og ég hef ekkert fundið bitrara en fátækt og skort.
41 Ó, sonur minn! kenn syni þínum sparsemi og hungur, svo að hann megi fara vel með heimilisstjórn sína.
42 Ó, sonur minn! kenndu ekki fáfróðum tungumál vitra manna, því að það mun verða honum þungbært.
43 Ó, sonur minn! Sýndu ekki vini þínum ástand þitt, svo að þú verðir ekki fyrirlitinn af honum.
44 Ó, sonur minn! blinda hjartans er harðari en blinda augna, því að blinda augnanna getur stýrt smátt og smátt, en blinda hjartans er ekki stýrt, og hún yfirgefur beina brautina og fer krókótta. leið.
45 Ó, sonur minn! betra er að hrasa manns með fótinn en að hrasa n með tungunni.
46 Ó, sonur minn! vinur sem er nálægt er betri en betri bróðir sem er langt í burtu.
47 Ó, sonur minn! fegurð dofnar en lærdómur varir, og heimurinn dvínar og verður hégómi, en gott nafn verður hvorki hégómi né dvínar.
48 Ó, sonur minn! maðurinn sem ekki hefur hvíld, dauði hans var betri en líf hans; og grátur er betri en söngur; Því að sorg og grátur, ef guðsótti er í þeim, er betri en söngur og fögnuður.
49 Ó, barnið mitt! frosklæri í hendi þinni er betra en gæs í potti náunga þíns; og sauðfé nálægt þér er betra en naut langt í burtu; Og spörfugl í hendi þinni er betri en þúsund spörvar sem fljúga. og fátæktin, sem safnast saman, er betri en að dreifa miklu vistum; og lifandi refur er betri en dautt ljón; og pund af ull er betra en pund af auði, ég meina af gulli og silfri; Því að gullið og silfrið eru hulin og hulin í jörðinni og sjást ekki. en ullin dvelur á mörkuðum og hún sést, og er hún fegurð þeim sem ber hana.
50 Ó, sonur minn! lítill auður er betri en dreifður auður.
51 Ó, sonur minn! lifandi hundur er betri en dauður fátækur maður.
52 Ó, sonur minn! fátækur maður sem gerir rétt er betri en ríkur maður sem er dauður í syndum.
53 Ó, sonur minn! geymdu orð í hjarta þínu, og mun það verða þér mikið, og varist glataður þú opinberar leyndarmál vinar þíns.
54 Ó, sonur minn! Lát ekki eitt orð ganga af þínum munni, fyrr en þú hefur ráðlagt þér með hjarta þínu. Og stattu ekki á milli manna sem deila, því af illum orðum kemur deila, og af deilum kemur stríð, og úr stríði koma bardagar, og þú munt neyðast til að bera vitni; en hlaup þaðan og hvíl þig.
55 Ó, sonur minn! Standið ekki manni sterkari en þú sjálfur, heldur hafðu þolinmæði og þolgæði og heiðarlega framkomu, því að ekkert er frábærra en það.
56 Ó, sonur minn! hataðu ekki fyrsta vin þinn, því að sá síðari endist kannski ekki.
57 Ó, sonur minn! vitjaðu hinna fátæku í þrengingum hans og talaðu um hann í návist Sultanans og leggðu þig fram við að bjarga honum úr munni ljónsins.
58 Ó, sonur minn! gleðst ekki yfir dauða óvinar þíns, því að eftir skamma stund munt þú vera náungi hans, og þann, sem spottar þig, virðir þú og heiðrar og vertu á undan honum í kveðju.
59 Ó, sonur minn! ef vatn myndi standa kyrrt á himni, og svart kráka yrði hvít og myrra verða sæt sem hunang, þá gætu fáfróðir menn og heimskingjar skilið og orðið vitur.
60 Ó, sonur minn! Ef þú vilt vera vitur, þá hefðu tungu þína frá því að ljúga og hönd þína frá því að stela og augu þín frá því að sjá illt. þá munt þú vera vitur kallaður.
61 Ó, sonur minn! lát spekinginn berja þig með staf, en heimskinginn smyr þig ekki með sætu salti. Vertu auðmjúkur í æsku og þú munt verða heiðraður í ellinni.
62 Ó sonur minn! standast ekki mann á dögum valds síns, né fljót á dögum flóðsins.
63 Ó, sonur minn! vertu ekki að flýta þér í brúðkaupi konu, því ef vel reynist, mun hún segja: 'Herra minn, ráðstafaðu mér'; og ef það reynist illa, mun hún meta þann sem var orsök þess.
64 Ó, sonur minn! hver sem er glæsilegur í klæðaburði, hann er eins í máli sínu; og sá sem hefur illa útlit í klæðnaði sínum, hann er líka hinn sami í máli sínu.

65 Ó sonur minn! ef þú hefir drýgt þjófnað, þá láttu Sultanann vita, og gef honum hluta af því, svo að þú verðir leystur frá honum, því ella muntu þola biturleika.
66 Ó sonur minn! gjörðu vin mannsins, sem hönd hans er saddur og saddur, og ekki vinur mannsins, sem hönd hans er lokuð og hungraður.
67 Það eru fjórir hlutir, sem hvorki konungur né her hans geta verið öruggir í: kúgun vezírsins, og illa stjórn, og rangsnúningur á viljanum og harðstjórn yfir efninu; og fjórir hlutir sem ekki er hægt að fela: hygginn og heimskinginn og ríkur og fátækur.'

KAFLI 3

Ahikar lætur af störfum frá virkri þátttöku í málefnum ríkisins. Hann afhendir eigur sínar til svikuls frænda síns. Hér er mögnuð saga af því hvernig vanþakklátur lauslátur breytist í falsara. Snjöll samsæri til að flækja Ahikar leiðir til þess að hann er dæmdur til dauða. Greinilega endalok Ahikar.
1 Svo mælti Haiqâr, og er hann hafði lokið þessum boðorðum og spakmælum til Nadan, systursonar sinnar, ímyndaði hann sér, að hann mundi halda þau öll, og vissi hann ekki, að í staðinn sýndi hann honum þreytu og fyrirlitningu og háði.
2 Síðan sat Haiqâr kyrr í húsi sínu og afhenti Nadan allt það sem hann hafði og þrælana og ambáttirnar og hestana og fénaðinn og allt annað sem hann hafði eignast og eignast; og vald til að bjóða og banna var áfram í hendi Nadans.
3 Og Haiqâr sat í hvíld í húsi sínu, og annað slagið fór Haiqâr og vottaði konungi virðingu sína og sneri heim.
4 Þegar Nadan sá að vald til að bjóða og banna var í hans eigin hendi, fyrirleit hann stöðu Haiqârs og hæðst að honum, og fór að kenna honum í hvert sinn sem hann birtist og sagði: 'Haiqâr frændi minn er í óvissu sinni. ok veit hann nú ekkert.'
5 Og hann tók að berja þrælana og ambáttirnar og selja hestana og úlfaldana og vera eyðslusamur með allt það sem Haiqâr frændi hans hafði átt.
6 Og er Haiqâr sá, að hann hafði enga samúð með þjónum sínum né heimili sínu, stóð hann upp og elti hann úr húsi sínu og sendi til konungs að tilkynna að hann hefði tvístrað eignum sínum og vistum.
7 Og konungur stóð upp og kallaði á Nadan og sagði við hann: 'Meðan Haiqâr er heill, skal enginn drottna yfir eignum sínum, né heimili sínu né eignum hans.'
8 Og hönd Nadans var aflétt af Haiqâr frænda hans og af öllu fé hans, og í millitíðinni gekk hann hvorki inn né út, né heilsaði hann.
9 Því næst iðraðist Haiqâr hann erfiðis síns með Nadan systursyni hans, og hann hélt áfram að vera mjög sorgmæddur.
10 Og Nadan átti yngri bróður sem hét Benuzârdân, svo Haiqâr tók hann til sín í stað Nadans, og ól hann upp og heiðraði hann með mesta virðingu. Og hann afhenti honum allt, sem hann átti, og setti hann að höfðingja yfir húsi sínu.
11 Þegar Nadan varð var við, hvað gerst hafði, varð hann hrifinn af öfund og afbrýðisemi, og hann tók að kvarta við hvern þann, sem spurði hann, og spotta sinn, Haiqâr frænda, og sagði: „Frændi minn hefur rekið mig frá húsi sínu og hefur valdi bróður minn en mig, en ef hinn hæsti Guð gefi mér vald, þá skal ég koma yfir hann þá ógæfu að vera drepinn.'
12 Og Nadan hélt áfram að íhuga ásteytingarsteininn sem hann gæti smíðað fyrir hann. Og eftir nokkra stund sneri Nadan því við í huga sér og skrifaði Akís, syni Shah hins fróða, Persakonungs, bréf og sagði svo:
13 'Friður og heilsa og máttur og heiður frá Sanheríb Assýríukonungi og Níníve og frá vezír hans og ritara hans Haiqâr til þín, ó mikli konungur! Látið vera pening milli þín og mín.
14 Og þegar þetta bréf berst þér, ef þú vilt standa upp og fara í skyndi til Nisrin-sléttunnar, til Assýríu og Níníve, mun ég framselja þér ríkið án hernaðar og hernaðarlausra.'
15 Og hann skrifaði einnig annað bréf í nafni Haiqâr til Faraós Egyptalandskonungs. „Verði friður milli þín og mín, þú voldugi konungur!
16 Ef þú, þegar þetta bréf berst til þín, stendur upp og ferð til Assýríu og Níníve til Nisrínsléttunnar, mun ég framselja þér ríkið án hernaðar og án bardaga.'
17 Og skrif Nadans var eins og skrif Haiqâr frænda hans.
18 Síðan braut hann saman bréfin tvö og innsiglaði þau með innsigli Haiqârs frænda síns; þeir voru þó í konungshöllinni.
19 Síðan fór hann og ritaði sömuleiðis bréf frá konungi til Haiqâr frænda síns: 'Friður og heilsa til vezírs míns, ritara míns, kanslara míns, Haiqâr.
20 Ó Haiqâr, þegar þetta bréf berst þér, safnaðu saman öllum hermönnum, sem með þér eru, og láttu þá vera fullkomna í klæðnaði og fjölda, og færðu mér þá á fimmta degi á Nisrîn-sléttunni.
21 Og þegar þú sérð mig þar koma til þín, þá flýttu þér og láttu herinn fara á móti mér sem óvin, sem vildi berjast við mig, því að ég hef með mér sendiherra Faraós Egyptalandskonungs, svo að þeir sjái styrk okkar. her og mega óttast oss, því að þeir eru óvinir okkar og þeir hata okkur.'
22 Síðan innsiglaði hann bréfið og sendi það til Haiqâr af einum af þjónum konungs. Og hann tók hitt bréfið, sem hann hafði skrifað, og dreifði því fyrir konungi, las það fyrir hann og sýndi honum innsiglið.
23 Og er konungur heyrði, hvað í bréfinu stóð, varð hann ráðvilltur af mikilli ráðvillu og reiddist mikilli og brennandi reiði og sagði: "Æ, ég hef sýnt speki mína! hvat hefi ek gert Haiqâr, at hann hefir ritat þessi bréf til fjandmanna minna? Er þetta þóknun mín frá honum fyrir gagn mína til hans?'
24 Og Nadan sagði við hann: „Vertu ekki hryggur, konungur! né reiðist, heldur skulum við fara til Nisrínsléttunnar og sjá hvort sagan sé sönn eða ekki.'
25 Síðan stóð Nadan upp á fimmta degi og tók konunginn og hermennina og vezírinn, og þeir fóru í eyðimörkina á Nisrin-sléttuna. Og konungur leit, og sjá! Haiqâr og herinn voru settir í fylkingar.
26 Og er Haiqâr sá, að konungur var þar, gekk hann fram og gaf hernum merki að fara eins og í stríði og berjast í fylkingu gegn konungi, eins og það var fundið í

bréfinu, og vissi ekki, hvaða gryfju Nadan hefði grafið. honum.
27 Og er konungur sá verk Haiqârs, varð hann hrifinn af kvíða og skelfingu og ráðaleysi, og reiddist mikilli reiði.
28 Og Nadan sagði við hann: „Hefir þú séð það, herra minn konungur! hvað hefur þessi aumingi gert? en vertu eigi reiður og vertu ekki hryggur né sár, heldur far heim til þín og sestu í hásæti þitt, og ég mun færa þér Haiqâr bundinn og hlekkjaðan með hlekkjum, og ég mun reka óvin þinn burt frá þér án erfiðis.'
29 Og konungur sneri aftur til hásætis síns, reiður við Haiqâr, og gerði ekkert við hann. Og Nadan fór til Haiqâr og sagði við hann: 'W'allah, ó frændi minn! Konungur gleðst sannarlega yfir þér með miklum fögnuði og þakkar þér fyrir að hafa gert það sem hann bauð þér.
30 Og nú hefur hann sent mig til þín til þess að þú getir rekið hermennina til starfa þeirra og komið til hans með hendur þínar bundnar á bak við þig og fætur þína hlekkjaða, svo að sendiherrar Faraós sjái þetta og konungur verði óttaðist af þeim og konungi þeirra.'
31 Þá svaraði Haiqâr og mælti: 'Að heyra er að hlýða.' Og hann stóð þegar upp og batt hendur sínar á bak sér og hlekkjaði fætur hans.
32 Og Nadan tók hann og fór með honum til konungs. Og er Haiqâr kom inn fyrir konunginn, gjörði hann hlýðni fyrir honum á jörðu, og óskaði konungs valds og eilífs lífs.
33 Þá mælti konungur: 'Ó Haiqâr, ritari minn, landstjóri mála minna, kanslari minn, höfðingi ríkis míns, seg mér hvað illt hefi ég gert þér að þú hefir launað mér með þessu ljóta verki.'
34 Síðan sýndu þeir honum bréfin í riti hans og innsigli. Ok er Haiqâr sá þat, þá nötruðu limir hans ok var þegar bundin tunga hans, ok gat hann eigi mælt orð af ótta; en hann hengdi höfuðið til jarðar og var mállaus.
35 Og er konungur sá þetta, fann hann víst, að hluturinn væri frá honum, og stóð þegar upp og bauð þeim að drepa Haiqâr og höggva á háls honum með sverði fyrir utan borgina.
36 Þá öskraði Nadan og sagði: 'Ó Haiqâr, ó svarti andlit! hvað gagnar þér hugleiðing þín eða kraftur til að gjöra konungi þetta verk?'
37 Svo segir sagnhafi. Og sverðsmaðurinn hét Abu Samîk. Og konungur sagði við hann: ‚Sverðsmiður! rís upp, far þú, klofið háls Haiqârs við húsdyr hans, og kastaðu höfðinu frá líkama hans hundrað álnir.'
38 Þá kraup Haiqâr frammi fyrir konungi og mælti: "Látið minn herra konunginn lifa að eilífu! og ef þú vilt drepa mig, þá rætist ósk þín; Og ég veit, að ég er ekki sekur, heldur ber hinn óguðlegi að gera reikningsskil um illsku sína. þó, ó minn herra konungur! Ég bið þig og vináttu þína, leyfðu sverðinum að gefa þrælum mínum líkama minn, að þeir megi jarða mig og láti þræl þinn vera fórn þína.'
39 Konungur stóð upp og bauð sverðsmanninum að gera við hann eins og hann vildi.
40 Og þegar í stað bauð hann þjónum sínum að taka Haiqâr og sverðsmanninn og fara með honum nakinn til þess að drepa hann.
41 Og er Haiqâr vissi fyrir víst, að drepa skyldi hann, sendi hann til konu sinnar og sagði við hana: "Farðu út og hittu mig, og lát þú vera með þér þúsund ungar meyjar, og klæddu þær í purpura- og purpurakjóla. silki að þeir megi gráta mig fyrir dauða minn.
42 Og búðu til borð handa sverðinum og þjónum hans. Og blandaðu miklu víni, svo að þeir megi drekka.'
43 Og hún gjörði allt sem hann bauð henni. Og hún var mjög vitur, snjöll og skynsöm. Og hún sameinaði alla mögulega kurteisi og lærdóm.
44 Og er her konungs og sverðsveinsins komu, fundu þeir borðið, sem sett var í röð og reglu, og vínið og dýrindis vínirnar, og þeir tóku að eta og drekka, uns þeir voru orðnir fullir og drukknir.
45 Þá tók Haiqâr sverðsmiðinn til hliðar fyrir utan hópinn og sagði: „Ó Abu Samîk, veistu ekki að þegar Sarhadum konungur, faðir Sanheríbs, vildi drepa þig, þá tók ég þig og faldi þig á ákveðnum stað þar til reiði konungs lægði og hann bað um þig?
46 Og þegar ég leiddi þig fram fyrir hann, gladdist hann yfir þér, og minnstu nú þeirrar miskunnar, sem ég sýndi þér.
47 Og ég veit að konungur mun iðrast hans vegna mín og mun reiðast mikilli reiði vegna aftöku minnar.
48 Því að ég er ekki sekur, og það mun gerast, þegar þú setur mig fram fyrir hann í höll hans, þá munt þú mæta mikilli gæfu og vita, að Nadan systursonur minn hefir blekkt mig og gjört mér þetta illa. konungur mun iðrast þess að hafa drepið mig; og nú á ég kjallara í garðinum heima hjá mér og enginn veit af honum.
49 Fel mig í því með vitund konu minnar. Og ég á þræl í fangelsi sem á skilið að vera drepinn.
50 Leið hann út og klæddu hann í fötin mín og bjóðið þjónunum að drepa hann þegar þeir eru drukknir. Þeir munu ekki vita hver það er sem þeir eru að drepa.
51 Og kastaðu höfði hans hundrað álna frá líkama hans og gefðu þrælum mínum líkama hans, að þeir gætu grafið það. Og þú skalt safna miklum fjársjóði hjá mér.
52 Og þá gjörði sverðsmaðurinn eins og Haiqâr hafði boðið honum, og hann gekk til konungs og sagði við hann: 'Megi höfuð þitt lifa að eilífu!'
53 Þá lét kona Haiqârs til hans í felustað hverja viku, er honum dugði, ok vissi engi af því nema hún sjálf.
54 Og sagan var sögð og endurtekin og dreifð um alla staði um hvernig Haiqâr spekingur hafði verið drepinn og dáinn, og allt fólk í þeirri borg harmaði hann.
55 Og þeir grétu og sögðu: „Vei fyrir þér, ó Haiqâr! og fyrir lærdóm þinn og kurteisi! Hve sorglegt um þig og þekkingu þína! Hvar er hægt að finna annan eins og þig? og hvar getur maður verið svo greindur, svo lærður, svo hæfur í stjórn, að hann líkist þér, að hann megi fylla þinn stað?'
56 En konungur iðraðist um Haiqâr, og iðrun hans gagnaðist honum engu.
57 Þá kallaði hann á Nadan og sagði við hann: "Far þú og tak vini þína með þér og gjör harm og grát yfir Haiqâr frænda þínum, og harmað hann eins og vaninn er, og heiðra minningu hans."
58 En þegar Nadan, hinn heimskingi, fáfróði, harðsnúna, fór heim til frænda síns, grét hann hvorki né hryggði né

kveinkaði sér, heldur safnaði saman hjartalausu og upplausu fólki og fór að eta og drekka.
59 Og Nadan tók að grípa ambáttirnar og þrælana, sem tilheyrðu Haiqâr, og batt þær og pyntaði þær og dúkkaði þær með sárum sleikjum.
60 Og hann virti ekki konu frænda síns, sem hafði alið hann upp eins og eigin dreng, heldur vildi að hún félli í synd með honum.
61 En Haiqâr var skorinn í felustaðinn, ok heyrði hann grát þræla sinna ok nágranna sinna, ok lofaði hinn hæsta guð, hinn miskunnsama, ok þakkaði, ok jafnan bað hann ok bað hinn hæsta guð. .
62 Og sverðsmiðurinn kom af og til til Haiqâr, meðan hann var í miðjum felustaðnum, og Haiqâr kom og bað hann. Og hann huggaði hann og óskaði honum frelsunar.
63 Og er sú saga var sögð í öðrum löndum, að Haiqâr spekingur væri drepinn, urðu allir konungar hryggir og fyrirlitu Sanheríb konungi, og harmuðu þeir yfir Haiqâr gátuleysi.

KAFLI 4

"Gátur Sphinxsins." Hvað varð eiginlega um Ahikar. Endurkoma hans.
1 Og þegar Egyptalandskonungur hafði gengið úr skugga um að Haiqâr væri drepinn, stóð hann þegar upp og skrifaði Sanheríb konungi bréf og minnti hann þar á „friðinn og heilsuna og máttinn og þann heiður sem vér óskum þér sérstaklega, minn ástkæri bróðir, Sanheríb konungur.
2 Mig hefur langað til að byggja kastala milli himins og jarðar, og ég vil að þú sendir mér vitur, snjallan mann frá þér til að byggja hann fyrir mig og svara mér öllum spurningum mínum, og að ég megi hafa skatta og tolla Assýríu í þrjú ár.'
3 Síðan innsiglaði hann bréfið og sendi það Sanheríb.
4 Hann tók það og las það og gaf það vezírum sínum og höfðingjum ríkis síns, og þeir urðu ráðvilltir og skammaðir, og hann reiddist mikilli reiði og undraðist hvernig hann ætti að bregðast við.
5 Þá safnaði hann saman gömlum mönnum og fróðum mönnum og vitringum og heimspekingum, og spádómsmönnum og stjörnuspekingum og hverjum þeim, sem í landi hans var, og las fyrir þá bréfið og sagði við þá: ‚Hver á meðal yðar vill Fara til Faraós Egyptalandskonungs og svara honum spurningum hans?'
6 Og þeir sögðu við hann: „Ó, herra vor konungur! veit þú að enginn er í ríki þínu sem þekkir þessar spurningar nema Haiqâr, vezír þinn og ritari.
7 En hvað okkur varðar, þá höfum vér enga kunnáttu í þessu, nema það sé Nadan, sonur systur sinnar, því að hann kenndi honum alla speki hans, fróðleik og þekkingu. Kallaðu hann til þín, ef til vill má hann leysa þennan harða hnút.'
8 Þá kallaði konungur á Nadan og sagði við hann: "Sjáðu þetta bréf og skil þig hvað í því er." Og þegar Nadan las það, sagði hann: „Ó, herra minn! hver er fær um að byggja kastala milli himins og jarðar?'
9 Og er konungur heyrði ræðu Nadans, hryggðist hann með mikilli og sárri sorg, og steig niður úr hásæti sínu og settist í öskuna, og tók að gráta og kveina yfir Haiqâr.
10 og sagði: 'Ó, harmur minn! Ó Haiqâr, sem vissi ekki leyndarmálin og gáturnar! vei mér fyrir þér, ó Haiqâr! Ó kennari lands míns og höfðingi ríkis míns, hvar á ég að finna líkama þinn? Ó Haiqâr, þú kennari lands míns, hvert á ég að snúa mér fyrir þig? vei mér fyrir þér! hvernig eyðilagði ég þig! og ég hlustaði á tal um heimskan, fáfróðan dreng án þekkingar, án trúarbragða, án karlmennsku.
11 Ah! og aftur Ah fyrir sjálfan mig! hver getur gefið mér þig bara í eitt skipti eða fært mér orð um að Haiqâr sé á lífi? ok mundi ek gefa honum hálfan ríki mitt.
12 Hvaðan kemur þetta mér? Ah, Haiqâr! að ég gæti séð þig í eitt skipti, að ég gæti fengið mig fullsaddan af því að horfa á þig og gleðjast yfir þér.
13 Ah! Ó, harmur minn fyrir þig um alla tíð! Ó Haiqâr, hvernig hefi ég drepið þig! og ég dvaldi ekki í máli þínu fyrr en ég hafði séð fyrir endann á málinu.'
14 Og konungur hélt áfram að gráta nótt og dag. Nú er sverðsmiðurinn sá reiði konungs og sorg hans vegna Haiqâr, þá mildaðist hjarta hans við hann, og gekk hann fram í návist hans og sagði við hann:
15 „Ó, herra minn! skipaðu þjónum þínum að höggva höfuðið af mér.' Þá sagði konungur við hann: "Vei þér, Abu Samîk, hvað er þér að kenna?"
16 Þá sagði sverðsmiðurinn við hann: ‚Æ, húsbóndi minn! sérhver þræll, sem breytir gegn orði húsbónda síns, er drepinn, og ég hefi gjört í bága við boð þitt.'
17 Þá sagði konungur við hann. 'Vei þér, ó Abu Samîk, í hverju hefur þú hagað þér gegn boðorði mínu?'
18 Þá sagði sverðsmaðurinn við hann: „Ó, herra minn! þú bauðst mér að drepa Haiqâr, og ég vissi að þú mundir iðrast þín vegna hans, og að honum hefði verið misboðið, og ég faldi hann á einhverjum stað, og drap einn af þrælum hans, og er hann nú öruggur í brunni, og ef þú býður mér mun ég leiða hann til þín.'
19 Og konungur sagði við hann. „Vei þér, ó Abu Samîk! þú hefir spottað mig og ég er þinn herra.'
20 Þá sagði sverðsmaðurinn við hann: „Nei, en með líf þitt höfuðs, herra minn! Haiqâr er heill ok lifandi.'
21 Ok er konungr heyrði þat ord, þa var hann viss um þat, ok syndi höfud hans, ok dofnaði af fögnuði, ok baud þeim at færa Haiqâr.
22 Og hann sagði við sverðsmanninn: ‚Þú trúi þjónn! ef mál þín er sönn, þá myndi ég auðga þig og upphefja reisn þína umfram alla vini þína.'
23 Og sverðsmaðurinn fór fagnandi þar til hann kom til Haiqârs húss. Og hann lauk upp hurðinni á felustaðnum og fór niður og fann Haiqâr sitjandi og lofaði Guð og þakkaði honum.
24 Og hann hrópaði til hans og sagði: 'Ó Haiqâr, ég færi með mesta gleði, hamingju og yndi!'
25 Og Haiqâr sagði við hann: "Hvað er að frétta, ó Abu Samîk?" Og hann sagði honum allt um Faraó frá upphafi til enda. Síðan tók hann við honum og fór til konungs.
26 Og er konungur leit á hann, sá hann, að hann var skortur, og hár hans var orðið langt eins og villidýrin og neglurnar eins og arnarklærnar, og líkami hans var

skítugur af ryki, og andlitsliturinn hafði breyst og dofnað
og var nú eins og aska.
27 Og er konungur sá hann, hryggðist hann yfir honum
og reis þegar í stað, faðmaði hann og kyssti hann, grét
yfir honum og sagði: Guði sé lof! hver hefir leitt þig
aftur til mín.'
28 Síðan huggaði hann hann og huggaði hann. Og hann
reif af sér skikkjuna og setti í sverðsmanninn og var
honum mjög náðugur og gaf honum mikinn auð og lét
Haiqâr hvílast.
29 Þá sagði Haiqâr við konung: 'Látið minn herra
konunginn lifa að eilífu! Þetta eru verk barna heimsins.
Ég hef alið mér pálma, til þess að ég gæti hallað mér á
það, og það beygði sig til hliðar og kastaði mér niður.
30 En, Drottinn minn! þar sem ég hef birst fyrir þér, lát
þig ekki kæra þig um að kúga þig! Og konungur sagði
við hann: Lofaður sé Guð, sem sýndi þér miskunn og
vissi, að þú hafðir rangt fyrir þér og bjargaði þér og
frelsaði þig frá því að vera drepinn.
31 En farðu í heita baðið og rakaðu höfuðið og klipptu
neglurnar þínar og skiptu um föt og skemmtu þér í
fjörutíu daga, svo að þú getir gert vel við sjálfan þig og
bætt ástand þitt og lit andlits þíns. getur komið aftur til
þín.'
32 Þá fór konungur af dýrri skikkju sinni og fór í Haiqâr,
og Haiqâr þakkaði Guði og hlýddi konungi og fór glaður
og glaður heim til sín og lofaði hinn hæsta Guð.
33 Og heimilisfólk hans gladdist með honum, og vinir
hans og allir þeir, sem heyrðu, að hann væri á lífi,
fögnuðu líka.

KAFLI 5

Bókstafur "gátanna" er sýndur Ahikar. Strákarnir á
ernunum. Fyrsta „flugvél“ ferðin. Farið til Egyptalands.
Ahikar, að vera vitur maður hefur líka húmor. (Vers 27).
1 Og hann gjörði eins og konungur bauð honum og
hvíldi sig í fjörutíu daga.
2 Síðan klæddi hann sig sinn vænasta kjól og fór ríðandi
til konungs með þræla sína á bak og á undan sér, glaður
og glaður.
3 En er Nadan, sonur systur sinnar, varð var við, hvað
var að gerast, greip ótti hann og skelfing, og hann varð
ráðvilltur og vissi ekki, hvað hann ætti að gera.
4 Ok er Haiqâr sá þat, gekk hann inn fyrir konung ok
heilsaði honum, ok kveðjaði hann til baka, lét hann
setjast við hlið sér og sagði við hann:
'Ó elskan mín Haiqâr! Sjáðu þessi bréf, sem
Egyptalandskonungur sendi okkur, eftir að hann hafði
heyrt, að þú værir veginn.
5 Þeir hafa reitt okkur til reiði og sigrað, og margir íbúar
lands vors hafa flúið til Egyptalands af ótta við skattana,
sem Egyptalandskonungur hefur sent til að heimta af
okkur.
6 Þá tók Haiqâr bréfið og las það og skildi innihald þess.
7 Þá sagði hann við konung. „Vertu ekki reiður, herra
minn! Ég mun fara til Egyptalands og skila Faraó
svörunum og birta honum þetta bréf og svara honum um
skattana og senda til baka alla þá sem hafa flúið. og ég
mun gera óvini þína til skammar með hjálp hins hæsta
Guðs og til hamingju ríkis þíns.'
8 Ok er konungr heyrði þessa ræðu af Haiqâr, gladdist
hann með miklum fögnuði, ok stækkaði hjarta hans, ok
sýndi honum velþóknun.
9 Og Haiqâr mælti til konungs: "Gef mér fjörutíu daga
frest, að eg megi athuga þessa spurningu og stjórna
henni." Og konungur leyfði þetta.
10 Og Haiqâr fór til bústaðar sinnar, og hann bauð
veiðimönnum að fanga fyrir sig tvo unga arndýr, og þeir
náðu þeim og færðu honum, og hann bauð
reipivefendum að vefa fyrir sig tvo bómullarkapla,
hvorn þeirra. tvö þúsund álnir á lengd, og hann lét færa
smiðina og skipaði þeim að búa til tvo stóra kassa, og
þeir gerðu þetta.
11 Síðan tók hann tvo litla sveina og fórnaði lömbum á
hverjum degi, gaf ernunum og drengjunum að borða, lét
drengina ríða á arnarbakið, batt þá með þéttum hnút og
batt snúruna við fæturna. af ernunum, og létu þá svífa
upp smátt og smátt á hverjum degi, í tíu álna fjarlægð,
þar til þeir voru orðnir vanir og lærðu á það; Og þeir risu
upp alla endilanga strenginn þar til þeir náðu til himins.
strákarnir eru á bakinu. Svo dró hann þær til sín.
12 Og þegar Haiqâr sá, að þrá hans var uppfyllt, bauð
hann drengjunum að þegar þeir væru bornir upp til
himins skyldu þeir hrópa og segja:
13 Færið oss leir og stein, svo að vér megum reisa
kastala handa Faraó konungi, því að vér erum iðjulausir.
14 Og Haiqâr var aldrei búinn að þjálfa þá og æfa þá
fyrr en þeir höfðu náð mesta mögulega punkti (kunnáttu).
15 Síðan fór hann frá þeim, gekk til konungs og sagði
við hann: „Ó, herra minn! verkinu er lokið samkvæmt
ósk þinni. Stattu upp með mér, að ég megi sýna þér
undrunina.'
16 Þá spratt konungur upp og settist hjá Haiqâr og fór út
um víðan völl og sendi til að sækja ernina og drengina,
og Haiqâr batt þá og hleypti þeim út í loftið alla
endilanga strengina, og þeir tóku að hrópa sem hann
hafði kennt þeim. Síðan dró hann þau til sín og setti þau
á sinn stað.
17 Og konungur og þeir, sem með honum voru,
undruðust mikilli undrun, og konungur kyssti Haiqâr
milli augna sér og sagði við hann: „Far þú í friði, elskaði
minn! Ó stolt ríkis míns! til Egyptalands og svara
spurningum Faraós og sigra hann með styrk hins hæsta
Guðs.'
18 Síðan kvaddi hann hann og tók lið sitt og her og
sveinana og ernina og fór til Egyptalands. ok er hann var
kominn, sneri hann til lands konungs.
19 Og þegar Egyptar vissu, að Sanheríb hafði sent mann
úr trúnaðarráði sínu til að tala við Faraó og svara
spurningum hans, fluttu þeir Faraó konungi fréttirnar, og
hann sendi flokk af ráðsmönnum sínum til að leiða hann
fyrir sig. .
20 Og hann kom og gekk fram fyrir Faraó og hlýddi
honum eins og hæfilegt er að gera við konunga.
21 Og hann sagði við hann: 'Ó, herra konungur!
Sanheríb konungur fagnar þér með gnægð af friði og
mætti og heiðri.

22 Og hann hefur sent mig, sem er einn af þrælum hans, til þess að ég geti svarað þér spurningum þínum og uppfyllt alla þrá þína. himinn og jörð.
23 Og með hjálp hins hæsta Guðs og göfuga velþóknun þinni og krafti herra míns konungs mun ég byggja það fyrir þig eins og þú vilt.
24 En, herra minn konungur! það sem þú hefur sagt þar um skatta Egyptalands í þrjú ár - nú er stöðugleiki konungsríkis strangt réttlæti, og ef þú sigrar og hönd mín hefur enga kunnáttu í að svara þér, þá mun herra konungur senda þér skatta sem þú hefur nefnt.
25 Og ef ég hefi svarað þér í spurningum þínum, þá skal það eftir vera fyrir þig að senda það sem þú hefur nefnt til herra míns konungs.'
26 Og þegar Faraó heyrði þessa ræðu, undraðist hann og varð ráðvilltur yfir frelsi tungu sinnar og ánægjulegt tali.
27 Þá sagði Faraó konungur við hann: ,,Maður! hvað heitir þú?' Og hann sagði: 'Þjónn þinn er Abiqâm, og ég lítill maur af maurum Sanheríbs konungs.'
28 Þá sagði Faraó við hann: "Hafði herra þinn enginn meiri reisn en þú, að hann sendi mér lítinn maur til að svara mér og tala við mig?"
29 Og Haiqâr sagði við hann: 'Ó, minn herra konungurinn! Ég vil til Guðs Hæsta, að ég megi uppfylla það, sem þér er í huga, því að Guð er með hinum veiku, svo að hann megi rugla hinum sterka.'
30 Þá bauð Faraó að þeir skyldu búa Abiqâm bústað og útvega honum mat, kjöt og drykk og allt sem hann þurfti.
31 Og þegar því var lokið, þremur dögum síðar klæddist Faraó sig í purpura og rauðu og settist í hásæti sitt, og allir vezírar hans og höfðingjar ríkis hans stóðu með krosslagðar hendur, fætur þétt saman og höfuð þeirra hneigð.
32 Og Faraó sendi að sækja Abiqâm, og þegar hann var sýndur honum, hlýddi hann honum og kyssti jörðina fyrir framan hann.
33 Og Faraó konungur sagði við hann: 'Ó Abiqâm, hverjum er ég líkur? og tignarmenn í ríki mínu, hverjum eru þeir líkir?'
34 Og Haiqâr sagði við hann: 'Ó, herra minn frændi, þú ert eins og skurðgoðið Bel, og tignarmenn ríkis þíns eru eins og þjónar hans.'
35 Hann sagði við hann: "Far þú og kom aftur hingað á morgun." Svo fór Haiqâr eins og Faraó konungur hafði boðið honum.
36 Og daginn eftir gekk Haiqâr í augsýn Faraós og hlýddi og stóð frammi fyrir konungi. Og Faraó var klæddur rauðum lit, og aðalsmennirnir voru hvítklæddir.
37 Og Faraó sagði við hann: Ó Abiqâm, hverjum er ég líkur? og tignarmenn í ríki mínu, hverjum eru þeir líkar?'
38 Og Abiqâm sagði við hann: 'Ó, herra minn! þú ert sem sólin, og þjónar þínir eru sem geislar hennar.' Þá sagði Faraó við hann: "Far þú heim til þín og kom hingað á morgun."
39 Þá bauð Faraó hirð sinni að klæðast hreinu hvítu, og Faraó var klæddur eins og þeir og settist í hásæti sitt, og hann bauð þeim að sækja Haiqâr. Og hann gekk inn og settist fyrir hann.
40 Og Faraó sagði við hann: 'Ó Abiqâm, hverjum er ég líkur? og tignarmenn mínir, hverjum eru þeir líkar?'
41 Og Abiqâm sagði við hann: 'Ó, herra minn! þú ert eins og tunglið og tignarmenn þínir eru eins og pláneturnar og stjörnurnar.' Þá sagði Faraó við hann: "Far þú og vertu hér á morgun."
42 Þá bauð Faraó þjónum sínum að klæðast skikkjum í ýmsum litum, og Faraó klæddist rauðum flauelskjól og settist í hásæti sitt og bauð þeim að sækja Abiqâm. Og hann gekk inn og hlýddi honum.
43 Og hann sagði: 'Ó Abiqâm, hverjum er ég líkur? og herir mínir, hverjum eru þeir líkir?' Og hann sagði: Ó, herra minn! þú ert eins og aprílmánuður og herir þínir eru eins og blóm hans.'
44 Og þegar konungur heyrði það, gladdist hann af miklum fögnuði og sagði: 'Ó Abiqâm! í fyrsta sinn sem þú líktir mér við skurðgoðið Bel og tignarmenn mína við þjóna hans.
45 Og í annað sinn líktir þú mig við sólina og tignarmenn mína við sólargeislana.
46 Og í þriðja sinn líktir þú mig við tunglið og tignarmenn mína við pláneturnar og stjörnurnar.
47 Og í fjórða sinn líktir þú mig við aprílmánuð og tignarmenn mína við blóm hans. En nú, ó Abiqâm! Seg mér, herra þinn, Sanheríb konungur, hverjum er hann líkur? og tignarmenn hans, hverjum eru þeir líkir?'
48 Og Haiqâr hrópaði hárri röddu og mælti: „Vertu fjarri mér að minnast á herra minn konung og þú situr í hásæti þínu. En rís á fætur, að eg megi segja þér, hverjum herra konungurinn er líkur og hverjum höfðingjum hans líkist.'
49 Og Faraó varð ráðvilltur yfir frelsi tungu sinnar og djörfung til að svara. Þá stóð Faraó upp af hásæti sínu og stóð frammi fyrir Haiqâr og sagði við hann: 'Segðu mér nú, að ég megi sjá hverjum herra þinn konungur er líkur og tignarmenn hans, hverjum þeir líkjast.'
50 Og Haiqâr mælti til hans: 'Drottinn minn er guð himinsins, og tignarmenn hans eru eldingar og þrumur, og þegar hann vill blása vindar og regn fellur.
51 Og hann skipar þrumunni, og hún léttir og rignir, og hann heldur sólinni, og hún gefur ekki birtu sína, og tunglið og stjörnurnar, og þær hringja ekki.
52 Og hann skipar storminum, og það blæs og regnið fellur og það traðkar á apríl og eyðir blómum sínum og húsum.'
53 Og er Faraó heyrði þessa ræðu, varð hann mjög ráðvilltur og reiddist mikilli reiði og sagði við hann: 'Ó maður! seg mér sannleikann, og láttu mig vita hver þú ert í raun og veru.'
54 Og hann sagði honum sannleikann. 'Ég er Haiqâr skrifari, mestur af leyniráðum Sennheríbs konungs, og ég er vezír hans og landstjóri ríkis hans og kanslari hans.'
55 Og hann sagði við hann: ‚Þú hefur sagt satt í þessu orði. En vér höfum heyrt um Haiqâr, at Sanheríb konungr hefir drepit hann, enn þú sýnist vera á lífi ok vel.'
56 Og Haiqâr sagði við hann: 'Já, svo var það, en Guði sé lof, sem veit hvað hulið er, því að minn herra konungur bauð að drepa mig, og hann trúði orði óplægra manna, en Drottinn frelsaði. mig, og sæll er sá, sem á hann treystir.'

57 Og Faraó sagði við Haiqâr: 'Far þú og vertu hér á morgun, og seg mér orð, sem eg hefi aldrei heyrt frá höfðingjum mínum né frá fólki í ríki mínu og landi mínu.'

KAFLI 6

Ruslið tekst. Ahikar svarar hverri spurningu Faraós. Strákarnir á ernunum eru hápunktur dagsins. Vitni, sem er svo sjaldan að finna í hinum fornu ritningum, kemur fram í versum 34-45.
1 Og Haiqâr fór til bústaðar sinnar og skrifaði bréf og sagði þar á þessa leið:
2 Frá Sanheríb Assýríukonungi. og Níníve til Faraós Egyptalandskonungs.
3 „Friður sé með þér, bróðir minn! og það sem vér kunnum þér með þessu er að bróðir þarf bróður sinn og konunga hver annars, og von mín frá þér er að þú viljir lána mér níu hundruð talentur gulls, því að ég þarf þess til vistunar sumum hermönnunum, svo að ég megi eyða því í þá. Og eftir litla stund mun ég senda þér það.'
4 Síðan braut hann saman bréfið og bar það Faraó næsta dag.
5 Og er hann sá það, varð hann ráðvilltur og sagði við hann: "Sannlega hefi ég aldrei heyrt annað eins mál frá nokkrum manni."
6 Þá mælti Haiqâr við hann: 'Sannlega er þetta skuld, sem þú átt við herra minn konung.'
7 Og Faraó tók þessu og sagði: 'Ó Haiqâr, það er líkar þú sem ert heiðarlegur í þjónustu konunga.
8 Lofaður sé Guð, sem gjörði þig fullkominn í speki og skreytti þig heimspeki og þekkingu.
9 Og nú er eftir, ó Haiqâr, það sem vér viljum af þér, að þú byggir sem kastala milli himins og jarðar.'
10 Þá mælti Haiqâr: „Að heyra er að hlýða. Ég mun byggja þér kastala eftir ósk þinni og vali; en, herra minn, ég bý oss til kalk og stein og leir og verkamenn, og ég hef hagkvæma smiða, sem munu byggja fyrir þig eins og þú vilt.'
11 Og konungur bjó honum allt þetta, og þeir fóru víða. ok komu þar til Haiqâr ok sveinar hans, ok tók hann með sér ernina ok sveinana; og konungur og allir aðalsmenn hans fóru og öll borgin safnaðist saman til þess að sjá hvað Haiqâr myndi gera.
12 Þá lét Haiqâr ernina út úr kössunum, og batt sveinana á bak sér, og batt strengina við fætur arnarins, og lét þá fara í loftið. Og þeir hlupu upp á við, uns þeir voru kyrrir milli himins og jarðar.
13 Þá tóku drengirnir að hrópa og sögðu: "Komið með múrsteina, komið með leir, svo að vér megum byggja kastala konungs, því að vér stöndum aðgerðalausir!"
14 Og mannfjöldinn varð undrandi og ráðvilltur og undraðist. Og konungur og aðalsmenn hans undruðust.
15 Þá tóku Haiqâr og þjónar hans að berja vinnumennina, og þeir hrópuðu að hersveitum konungs og sögðu við þá: "Komið til handa verkamanna það sem þeir vilja og hindrið þá ekki í starfi sínu."
16 Þá sagði konungur við hann: „Þú ert brjálaður. hver getur fært nokkuð upp í þá fjarlægð?'
17 Og Haiqâr sagði við hann: 'Ó, herra minn! hvernig eigum við að byggja loftkastala? ok ef minn herra konungr væri hér, þá mundi hann hafa byggt nokkra kastala á einum degi.'
18 Og Faraó sagði við hann: "Far þú, Haiqâr, til bústaðar þinnar og hvíl þig, því að við höfum gefist upp á að byggja kastalann og komum til mín á morgun."
19 Síðan fór Haiqâr til bústaðar sinnar og daginn eftir birtist hann fyrir Faraó. Og Faraó sagði: 'Ó Haiqâr, hvað er að frétta af hesti herra þíns? Því að þegar hann er nálægur í landi Assýríu og Níníve, og hryssur vorar heyra raust hans, þá kasta þær ungum sínum.'
20 Og er Haiqâr heyrði þessa ræðu, fór hann og tók kött og batt hana og tók að hýða hana með ofsafengnu hýði þar til Egyptar heyrðu það og fóru og sögðu konungi frá því.
21 Og Faraó sendi að sækja Haiqâr og sagði við hann: "Ó Haiqâr, hvers vegna hýðir þú svona og berja þetta mállausa dýr?"
22 Og Haiqâr sagði við hann: Herra konungurinn! sannlega hefir hún gjört mér ljótt verk, og verðskuldað þetta hýði og hýði, því að minn herra Sanheríb konungur hafði gefið mér góðan hani, og hann hafði sterka sanna rödd og þekkti stundir dags og nætur.
23 Og kötturinn stóð upp í nótt og hjó höfuðið af sér og fór burt, og vegna þessa verks hefi ég sýknað hana.'
24Og Faraó sagði við hann: „Ó Haiqâr, ég sé af öllu þessu, að þú ert að eldast og ert í liði þínu, því að milli Egyptalands og Níníve eru sextíu og átta parasöngur, og hvernig fór hún í þessa nótt og skar af. höfuðið á hani þínum og komdu aftur?'
25 Og Haiqâr sagði við hann: 'Ó, herra minn! Ef svo langt væri á milli Egyptalands og Níníve, hvernig gætu hryssur þínar heyrt þegar hestur minn herra konungs nálgaðist og kastaði unga sínum? og hvernig gat rödd hestsins náð til Egyptalands?'
26 Og er Faraó heyrði það, vissi hann, að Haiqâr hafði svarað spurningum hans.
27 Og Faraó sagði: "Ó Haiqâr, ég vil að þú gjörir mér strengi af sjávarsandi."
28 Og Haiqâr sagði við hann: "Ó, minn herra konungurinn, skipaðu þeim að færa mér reipi úr fjárhirslunni, svo að ég megi búa til slíkt."
29 Þá gekk Haiqâr á bak við húsið, og boraði holur í úfinni strönd sjávarins, og tók handfylli af sandi í hönd sér, sjávarsand, og þegar sólin kom upp, og kom inn í holurnar, breiddist hann út. sandurinn í sólinni þar til hann varð eins og ofinn eins og reipi.
30 Og Haiqâr mælti: "Bjód þú þjónum þínum að taka þessa strengi, og hvenær sem þú vilt, mun ég vefja þig eins og þá."
31 Og Faraó sagði: 'Ó Haiqâr, vér eigum hér myllusteinn og hann er brotinn og ég vil að þú saumar hann upp.'
32 Þá leit Haiqâr á, ok fann annan stein.
33 Og hann sagði við Faraó: "Ó, herra minn! Ég er útlendingur: og ég á ekkert verkfæri til að sauma.
34 En ek vil, at þú býðr þínum trúföstu skósmiðum, at höggva ál af þessum steini, at ek má sauma þann mylnastein.'

35 Þá hlógu Faraó og allir aðalsmenn hans. Og hann sagði: Lofaður sé hinn hæsti Guð, sem gaf þér þessa vitsmuni og þekkingu.
36 Og er Faraó sá, að Haiqâr hafði sigrað hann, og skilaði honum svörum hans, varð hann strax æstur, og bauð þeim að innheimta fyrir sig þriggja ára skatta og koma þeim til Haiqâr.
37 Og hann klæddi sig úr skikkjunum og setti þær í Haiqâr, hermenn hans og þjóna hans, og gaf honum ferðakostnaðinn.
38 Og hann sagði við hann: „Far þú í friði, þú styrkur herra hans og stoltur læknanna! hefur einhver af Sultanunum þínum líkar? heilsaðu herra þínum Sanheríb konungi og segðu honum hvernig vér höfum sent honum gjafir, því að konungar sætta sig við lítið.'
39 Þá stóð Haiqâr upp og kyssti hendur Faraós konungs og kyssti jörðina fyrir framan hann og óskaði honum styrks og áframhalds og gnægð í fjársjóði sínum og sagði við hann: 'Ó, herra minn! Ég vil af þér, að enginn af okkar landsmönnum verði eftir í Egyptalandi.'
40 Og Faraó stóð upp og sendi boðbera til að boða á strætum Egyptalands, að enginn af Assýríumönnum eða Níníve ætti að vera eftir í Egyptalandi, heldur að þeir skyldu fara með Haiqâr.
41 Síðan fór Haiqâr og tók sér leyfi Faraós konungs og fór og leitaði Assýríulands og Níníve; ok átti hann gripi ok mikit fé.
42 Og er fregnin barst til Sanheríbs konungs, að Haiqâr kæmi, gekk hann út á móti honum og gladdist yfir honum ákaflega með miklum fögnuði, faðmaði hann og kyssti hann og sagði við hann: 'Velkominn heim, frændi! bróðir minn Haiqâr, styrkur ríkis míns, og stoltur af ríki mínu.
43 Spyr, hvat þú mundir hafa af mér, þótt þú þráir helming ríkis míns ok eigna minna.'
44 Þá sagði Haiqâr við hann: 'Ó, minn herra konungur, lifi að eilífu! Sýndu velvild, ó minn herra konungur! til Abu Samîk í stað mín, því að líf mitt var í höndum Guðs og hans.'
45 Þá sagði Sanheríb konungur: "Heiður sé þér, ó elskaði Haiqâr! Ég mun gera stöð Abu Samîks sverðsveinsins hærri en allir ráðgjafar mínir og eftirlætismenn mínir.'
46 Þá fór konungur að spyrja hann, hvernig hann hefði farið með Faraó frá fyrstu komu hans þar til hann var kominn burt frá honum, og hvernig hann hefði svarað öllum spurningum hans, og hvernig hann hefði fengið skattana af honum og breytingarnar. af klæðnaði og gjöfum.
47 Og Sanheríb konungur gladdist af miklum fögnuði og sagði við Haiqâr: "Taktu það sem þú vilt hafa af þessum skatti, því að það er allt innan handar þíns."
48 Ok Haiqâr mid: 'Lát konunginn lifa að eilífu! Ég þrái ekkert nema öryggi herra míns konungs og áframhaldandi mikilleika hans.
49 Ó, herra minn! hvað get ég gert við auð og þess háttar? en ef þú vilt sýna mér velþóknun, þá gef mér Nadan, systurson minn, að ég megi endurgjalda honum það, sem hann hefir mér gjört, og gefa mér blóð hans og halda mig saklausan af því.'
50 Þá sagði Sanheríb konungur: "Taktu hann, ég hef gefið þér hann." Og Haiqâr tók Nadan, systurson sinn, og batt hendur hans með járnkeðjum, og fór með hann til bústaðar sinnar, og lagði þungan fjötra á fætur honum, og batt hann með þéttum hnút, og eftir að hafa bundið hann þannig kastaði hann honum. inn í dimmt herbergi, við hliðina á dvalarstaðnum, og skipaði Nebúhal sem varðmann yfir sér til að gefa honum brauð og smá vatn á hverjum degi.

KAFLI 7

Dæmisögur Ahikar þar sem hann lýkur menntun frænda sinna. Sláandi líkingar. Ahikar kallar drenginn fagurum nöfnum. Hér lýkur sögu Ahikar.
1 Og hvenær sem Haiqâr gekk inn eða út, skammaði hann Nadan, son systur sinnar, og sagði viturlega við hann:
2 „Ó Nadan, drengur minn! Ég hefi gjört þér allt sem gott er og gott og þú hefir launað mér það með því sem er ljótt og illt og með drápum.
3 „Ó, sonur minn! það er sagt í orðskviðunum: Sá sem ekki hlustar með eyra sínu, þeir munu láta hann hlusta með hálsmáli sínu.'
4 Og Nadan sagði: "Af hverju ertu reiður mér?"
5 Og Haiqâr sagði við hann: 'Af því að ég ól þig upp og kenndi þér, og veitti þér heiður og virðingu og gerði þig mikinn, og ól þig upp með bestu kyni og setti þig á minn stað, svo að þú gætir verið erfingi minn. í heiminum, og þú fórst með manndráp og endurgjaldaðir mér með glötun minni.
6 En Drottinn vissi, að mér var beitt rangt, og hann bjargaði mér frá þeim varningi, sem þú hafðir lagt fyrir mig, því að Drottinn læknar sundurkramið hjörtu og hindrar öfundsjúka og drambláta.
7 Ó drengur minn! þú hefur verið mér eins og sporðdreki sem slær í eir og stingur í hann.
8 Ó drengur minn! þú ert eins og gasellan sem var að éta rætur brjálæðingsins, og það bætir mér við í dag og á morgun munu þeir brúnast og fela sig í rótum mínum."
9 Ó drengur minn! þú hefir verið til, sem sá félaga sinn nakinn í köldum vetrartíma; og hann tók kalt vatn og hellti yfir hann.
10 Ó drengur minn! þú hefur verið mér eins og maður sem tók stein og kastaði honum upp til himins til að grýta Drottin sinn með honum. Og steinninn sló ekki, og náði ekki nógu hátt, heldur varð hann orsök sektar og syndar.
11 Ó drengur minn! ef þú hefðir virt mig og virt og hlustað á orð mín þá hefðir þú verið erfingi minn og drottnað yfir ríkjum mínum.
12 Ó sonur minn! veistu að ef hali hundsins eða svínsins væri tíu álna langur myndi það ekki nálgast verðgildi hestsins þótt það væri eins og silki.
13 Ó drengur minn! Ég hugði, að þú mundir hafa verið erfingi minn við dauða minn; og þú vildir drepa mig vegna öfundar þinnar og frekju þinnar. En Drottinn frelsaði mig frá sviksemi þinni.
14 Ó, sonur minn! þú hefir verið mér eins og gildra, sem sett var á mykjuhauginn, og þar kom spörfugl og fann

gildruna. Og spörfuglinn sagði við gildruna: "Hvað gerir þú hér?" Sagði gildran: "Ég bið hér til Guðs."
15 Lerkurinn spurði hana líka: "Hvað er viðarbúturinn sem þú heldur?" Sagði gildran: "Þetta er ungt eikartré sem ég halla mér á á bænastund."
16 Lerkan sagði: "Og hvað er það í munni þínum?" Sagði gildran: "Það er brauð og vistir sem ég ber fyrir alla hungraða og fátæka sem koma nálægt mér."
17 Lerkan sagði: "Nú má ég þá ganga fram og borða, því að ég er svangur?" Og gildran sagði við hann: "Kom fram." Og larkið nálgaðist að það gæti étið.
18 En gildran spratt upp og greip um háls hennar.
19 Lerkan svaraði og sagði við gildruna: "Ef þetta er brauð þitt fyrir hungraða þá þiggur Guð ekki ölmusu þína og góðverk.
20 Og ef það er fasta þín og bænir, þá þiggur Guð hvorki föstu né bæn þína af þér, og Guð mun ekki fullkomna það sem gott er um þig."
21 Ó drengur minn! þú hefir verið mér (sem) ljón, sem vingaðist við asna, og asninn gekk frammi fyrir ljóninu um hríð; og einn dag spratt ljónið á rassinn og át hann upp.
22 Ó drengur minn! þú hefir verið mér eins og rjúpan í hveitinu, því að það gerir ekkert gagn, heldur spillir hveitinu og nagar það.
23 Ó drengur minn! þú hefur verið eins og maður sem sáði tíu mælum af hveiti, og þegar uppskerutími var kominn, stóð hann upp og uppskar það, tíndi það og þressaði það og stritaði yfir því til hins ýtrasta, og varð það tíu. mælir, og húsbóndi þess sagði við það: "Ó þú latur! þú ert ekki vaxinn og þú hefur ekki minnkað."
24 Ó drengur minn! þú hefir verið mér eins og rjúpnahænsn, sem í netið var kastað, og hún gat ekki bjargað sér, en hún kallaði á rjúpurnar, að hún gæti kastað þeim með sér í netið.
25 Ó sonur minn! þú hefur verið mér eins og hundurinn sem var kaldur og hann fór inn í leirkerasmiðinn til að hita sig.
26 Þegar það var orðið hlýtt, tók það að gelta að þeim, og þeir ráku það út og börðu það, svo að það bíti þá ekki.
27 Ó, sonur minn! þú hefur verið mér eins og svínið sem fór í heita baðið með gæðafólki og þegar það kom úr heita baðinu sá það skítuga holu og fór niður og velti sér í henni.
28 Ó, sonur minn! þú hefur verið mér eins og geiturinn sem gekk til liðs við félaga sína á leið til fórnar og gat ekki bjargað sér.
29 Ó drengur minn! hundurinn sem er ekki fóðraður af veiðum sínum verður flugur fæða.
30 Ó, sonur minn! höndin, sem ekki vinnur og plægir og (sem) er gráðug og slæg, skal höggva burt af öxl hennar.
31 Ó sonur minn! auga, sem ljós sést ekki í, skulu hrafnarnir tína til og rífa það út.
32 Ó drengur minn! þú hefur verið mér eins og tré sem þeir voru að höggva greinar á, og það sagði við þá: "Ef eitthvað af mér væri ekki í þínum höndum, munuð þér sannarlega ekki höggva mig."
33 Ó drengur minn! þú ert eins og kötturinn sem þeir sögðu við: "Hættu þjófnaði þar til við gerum þér gullkeðju og gefum þér sykur og möndlur."
34 Og hún sagði: "Eigi gleymi ég iðn föður míns og móður minnar."
35 Ó, sonur minn! þú hefir verið eins og höggormurinn, sem reið á þyrnirunna, þegar hann var í miðri á, og úlfur sá þá og sagði: "Villa á ógæfu, og sá sem er illgjarnari en þeir beina þeim báðum."
36 Og höggormurinn sagði við úlfinn: "Lömbin og geiturnar og kindurnar, sem þú hefur etið alla þína ævi, vilt þú skila þeim aftur til feðra þeirra og foreldra eða ekki?"
37 Sagði úlfurinn: "Nei." Og höggormurinn sagði við hann: "Eg álít að þú sért verstur af okkur eftir mig."
38 Ó drengur minn! Ég gaf þér góðan mat og þú gafst mér ekki þurru brauði.
39 Ó drengur minn! Ég gaf þér sykrað vatn. drekk og gott síróp, og þú gafst mér ekki vatn úr brunninum að drekka.
40 Ó drengur minn! Ég kenndi þér og ól þig upp, og þú grafir mér felustað og huldir mig.
41 Ó drengur minn! Ég ól þig upp með beztu uppeldi og þjálfaði þig eins og hátt sedrusvið; og þú hefir snúið og beygt mig.
42 Ó drengur minn! það var von mín um þig, að þú myndir reisa mér víggirtan kastala, svo að ég gæti falið mig fyrir óvinum mínum í honum, og þú varðst mér eins og grafinn í djúpi jarðar; en Drottinn miskaði mig og frelsaði mig frá sviksemi þinni.
43 Ó drengur minn! Ég óskaði þér velfarnaðar, og þú launaðir mér illsku og hatri, og nú vildi ég gjarnan rífa úr þér augun og búa þér til mat fyrir hunda, höggva út tunguna þína og taka höfuðið af þér með sverðiseggnum. og endurgjald þér svívirðingar þínar.'
44 Og er Nadan heyrði þessa ræðu frá Haiqâr frænda sínum, sagði hann: 'Ó frændi minn! Farðu með mig samkvæmt þinni þekkingu og fyrirgef mér syndir mínar, því hver er sá sem hefur syndgað eins og ég, eða hver er sá sem fyrirgefur eins og þú?
45 Taktu við mér, frændi minn! Nú vil ég þjóna í húsi þínu og hirða hesta þína og sópa saur nautgripa þinna og gefa sauðum þínum, því að ég er hinn óguðlegi og þú ert réttlátur, ég hinn seki og þú sem fyrirgefur.'
46 Og Haiqâr sagði við hann: 'Ó, drengur minn! þú ert eins og tréð, sem var ávaxtalaust við vatnið, og húsbóndi þess var ósáttur við að höggva það, og það sagði við hann: "Flyt þú mig á annan stað, og ef ég ber ekki ávöxt, þá högg mig niður."
47 Og húsbóndi þess sagði við það: "Þú, sem er við vatnið, hefur ekki borið ávöxt, hvernig getur þú borið ávöxt þegar þú ert á öðrum stað?"
48 Ó drengur minn! elli arnarins er betri en æska krákunnar.
49 Ó drengur minn! sögðu þeir við úlfinn: Haltu þér frá sauðum, svo að ryk þeirra skaði þig ekki. Og úlfurinn sagði: "Dregið af sauðmjólkinni er gott fyrir augu mín."
50 Ó drengur minn! þeir létu úlfinn fara í skóla til að hann gæti lært að lesa og þeir sögðu við hann: "Segðu A, B." Hann sagði: "Lamb og geit í bjöllunni minni"
51 Ó drengur minn! þeir settu rassinn við borðið og hann féll og byrjaði að velta sér í moldinni og einn sagði:

„Leyfðu honum að velta sér, því það er eðli hans, hann mun ekki breytast.
52 Ó drengur minn! orðatiltækið hefur verið staðfest sem segir: "Ef þú getir dreng, þá kallaðu hann son þinn, og ef þú ala upp dreng, þá kallar þú hann þræl þinn."
53 Ó drengur minn! sá sem gjörir gott, skal mæta góðu; Og sá sem illt gjörir mun mæta illu, því að Drottinn endurgjaldar manni eftir mælikvarða verks hans.
54 Ó drengur minn! hvað á ég að segja þér meira en þessi orð? Því að Drottinn veit hvað er hulið og þekkir leyndardóma og leyndardóma.
55 Og hann mun endurgjalda þér og dæma, milli mín og þín, og endurgjalda þér eftir eyðimörkinni þinni.'
56 Og er Nadan heyrði þá ræðu frá Haiqâr frænda sínum, þrútnaði hann þegar upp og varð eins og útblásin blaðra.
57 Og útlimir hans þrútnuðu og fætur hans, fætur og hlið, og hann rifnaði og kviður hans sprakk í sundur og innyfli hans tvístraðist, og hann dó og dó.
58 Og síðari endir hans var eyðilegging, og hann fór til helvítis. Því að sá sem grafir gryfju handa bróður sínum, mun falla í hana. og sá sem setur upp gildrur skal veiðast í þær.
59 Þetta er það sem gerðist og (hvað) vér fundum um söguna um Haiqâr, og Guði sé lof að eilífu. Amen og friður.
60 Þessum annál er lokið með hjálp Guðs, sé hann hafinn! Amen, Amen, Amen.